

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **UNIKONTROL, s. r. o.**, se sídlem Vyšehradská 1349/2, Praha 2, zastoupený JUDr. Martinem Köhlerem, advokátem se sídlem 1. máje 535/50, Liberec III - Jeřáb, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 23. 10. 2013, č. j. 59 Af 20/2013 – 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 23. 10. 2013, č. j. 59 Af 20/2013 – 21, bylo zastaveno řízení o návrhu žalobce (dále jen „stěžovatel“) na přiznání odkladného účinku jím podané žaloby proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále jen „finanční ředitelství“) č. j. 20970/13/5000-14305-706986, jímž byla k odvolání stěžovatele změněna rozhodnutí Finančního úřadu v Jablonci nad Nisou ze dne 15. 10. 2012, č. j. 134550/12/187913506242, č. j. 134551/12/187913506242 a č. j. 134553/12/187913506242, kterými byla stěžovateli doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období II. až IV. čtvrtletí 2008. Krajský soud v odůvodnění usnesení uvedl, že soudní poplatek byl splatný již podáním návrhu na přiznání odkladného účinku a stěžovatel jej ani v další pětidenní lhůtě na výzvu soudu nezaplatil, a proto soud řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě zastavil podle ust. § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“).

Proti tomuto usnesení krajského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které namítal, že podle ust. § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích zruší usnesení o zastavení řízení soud, který ho vydal, je-li poplatek ve věcech správního soudnictví zaplacen dříve, než usnesení nabylo právní moci. Stěžovatel zaplatil soudní poplatek dne 4. 11. 2013 a proto má za to, že nejsou dány důvody pro zastavení řízení podle ust. § 47 písm. c) s. ř. s. Z uvedeného důvodu stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Odvolací finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že se zcela ztotožňuje s napadeným usnesením krajského soudu, včetně jeho odůvodnění. Podaná kasační stížnost není podle jeho názoru důvodná, a proto navrhlo, aby byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel, přičemž neshledal vadu uvedenou v odstavci 4 citovaného ustanovení, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ze soudního spisu vyplývá, že usnesením krajského soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 59 Af 20/2013 - 16, byl stěžovatel vyzván k zaplacení soudního poplatku ve výši 1.000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, a to do 5 pracovních dnů od doručení tohoto usnesení. Současně byl poučen, že nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, bude řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě zastaveno. Toto usnesení bylo zástupci stěžovatele doručováno do datové schránky (§ 42 odst. 1 s. ř. s.) a bylo mu doručeno dne 7. 10. 2013. Stěžovatel však na výzvu nereagoval a soudní poplatek ve stanovené lhůtě nezaplatil. Krajský soud proto následně vydal napadené usnesení o zastavení řízení, které bylo zástupci stěžovatele rovněž doručováno do datové schránky. Z elektronické doručky vyplývá, že předmětné rozhodnutí bylo do datové schránky dodáno dne 24. 10. 2013 a že zástupce stěžovatele se ve lhůtě 10 dnů od dodání písemnosti nepřihlásil do datové schránky.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 5. 2013, č. j. 5 Afs 76/2012 - 28, publ. ve Sb. NSS pod č. 2875/2013, dospěl k závěru, že nepřihlásí-li se do datové schránky osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu, ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byl dokument dodán do datové schránky, považuje se tento dokument za doručený posledním dnem této lhůty, a to i v případě, že konec lhůty připadne na sobotu, neděli nebo svátek.

Napadené usnesení tedy bylo s ohledem na uvedený právní názor Nejvyššího správního soudu stěžovateli doručeno dne 3. 11. 2013 a téhož dne nabylo právní moci.

V dané věci stěžovatel zaplatil soudní poplatek dodatečně, a je proto třeba zvážit následný postup krajského soudu. Problematikou dodatečně zaplaceného soudního poplatku se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 - 172, publ. ve Sb. NSS pod č. 2328/2011, přičemž své závěry shrnul do těchto právních vět: *1) „Rozhodnutí soudu ve věci správního soudnictví nabývá právní moci (§ 54 odst. 5 a § 55 odst. 5 s.ř.s.) dnem, kdy bylo doručeno účastníkům, a to uplynutím posledního okamžiku tohoto dne.“ 2) Účastník zaplatí soudní poplatek dříve, než usnesení (o zastavení*

pokračování

řízení pro nezaplacení poplatku) nabylo právní moc (§ 9 odst. 7 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích), i tehdy, učiní-li tak v den, kdy usnesení nabylo právní moci.“ 3) „Stanoví-li zákon (§ 9 odst. 7 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích), že soudní poplatek lze zaplatit dříve, než usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku nabylo právní moci, nejde tu o stanovení lhůty ani zákonné ani soudcovské. Nelze proto užít dobrodiní speciálního § 40 odst. 4 s.ř.s. o tom, že lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty zasláno soudu prostřednictvím držitele poštovní licence. V takovém případě je okamžik zaplacení určen teprve znehodnocením (obliterací) kolkové známky soudem, i kdyby podání obsahující kolkové známky bylo držiteli poštovní licence předáno včas.“

Vycházejí z dikce ust. § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích a z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, je třeba v případě placení soudního poplatku na účet soudu považovat za okamžik zaplacení moment, kdy se příslušná částka dostane do dispozice soudu, tj. kdy je připsána na účet soudu. Zcela bez právního významu je naopak okamžik, kdy poplatník, resp. jeho právní zástupce, zadal bance příkaz k úhradě předmětné částky, stejně jako poplatníkem stanovené datum splatnosti příkazu.

V daném případě bylo usnesení soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku doručeno dne 3. 11. 2013, kdy také nabylo právní moci. Soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě byl stěžovatelem zaplacen nikoliv dne 4. 11. 2013, jak se mylně stěžovatel domnívá, nýbrž až dne 5. 11. 2013, kdy byla částka 1.000 Kč připsána na účet krajského soudu. Stěžovatel tedy soudní poplatek zaplatil až poté, kdy usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku nabylo právní moci. Aplikace ust. § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích tedy v jeho případě nepřicházela v úvahu.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a odvolacímu finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu